

ΑΙΤΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Το καλλιτεχνικόν φαινόμενον Δαμασιώτη. Πῶς ἀπὸ παραγγελιοδόχος ἔγινε κομμωτὴς καὶ μάγειρος. Στὸ Καπνοκοπήριον. Ἡ σοῦπες τοῦ Δαμασιώτη καὶ τοῦ Εὐθυμίου. Πῶς ἔγινε καθηγητὴς ἠθοποιῶς τοῦ μελοδράματος, τῆς πρόζας, τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ τῆς ὀπερέττας. Ἡ ζωὴ τῆς Καίτης Βερώνη. Τὸ πρῶτο «νούμερό» τῆς καὶ ἡ θαυματουργεὶς καραμέλλες. Ἡ ἱστορία τοῦ κ. Δούκα πού πῆγαινε γιὰ τραπεζίτης κι' ἔγινε ἠθοποιός.

Ζ'

Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἓνα σκοτεινὸ καὶ ἄλυτο αἰνίγμα. Περαισσότερο ὅμως ἀπ' ὄλους ἓνας ἠθοποιός. Ἡ καρδιά τοῦ καλλιτέχνη κρύβει τρομαχτικὰς τρικυμίες, φλογερὰ ὄνειρα καὶ μεγάλες φιλοδοξίες. Τὸ θέατρο τοῦ δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ ὅλ' αὐτὰ ἐπάνω στὴ σκηνή. Ἐπειτα ἐγκαταλείπει τὴ χρυσοκέντητη στολὴ τοῦ πρίγκηπος στὸ θεατρίο τοῦ ἢ τὸ δονζουανικὸ ὕφος τοῦ γόητος, φοράει τὸ κοστοῦμι τοῦ πού πολλές φορές τυχαίνει νὰ εἶνε καὶ παληῶς μόδας καὶ πάει νὰ παίξῃ τάβλι στὸ «Στέμμα» ἢ στοῦ Βρεττοῦ. Ὁ ἠθοποιός, πρέπει νὰ ξέρετε, ζῆ μόνον πάνω στὴ σκηνή, μέσα στὸ πολύχρωμο φῶς τῶν προβολέων καὶ στὴν ἀτμόσφαιρα πού τοῦ δημιουργεῖ ἡ μουσικὴ καὶ τὰ παθητικὰ λόγια τοῦ συγγραφέως. Ὅλη ἡ εὐτυχία τοῦ εἶνε κλεισμένη ἐκεῖ πέρα. Ὅταν δὲ κάθε νύχτα πέφτῃ ἡ αὐλαία καὶ φεύγουν οἱ θεαταί, τότε καὶ τ' ὄνειρο τελειώνει. Καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή ἀρχίζει πειὰ τὸ μεγάλο δράμα τοῦ καλλιτέχνη: ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴ συντήρησίν του. Μὰ ἄς ἀφήσουμε τοὺς συμπαθεῖς ἠθοποιούς μας νὰ σᾶς τὰ διηγηθοῦν καλύτερα:

Ο κ. Γ. ΔΑΜΑΣΙΩΤΗΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης κ. Δαμασιώτης συγκεντρώνει ἓνα πλῆθος συμπάθειες στὸν κόσμον τῶν θεάτρων γιὰτὶ ὄχι μόνον εἶνε ἓνας ἀληθινὸς δημιουργὸς τοῦ ρόλου του, ἀλλὰ καὶ ἓνας ἐξαιρετικὰ εὐχάριστος τύπος. Ἀποτελεῖ ἀκόμη μοναδικὸ φαινόμενον στὰ θεατρικὰ χρονικά γιὰτὶ παίζει ὡς ἠθοποιός πρόζας, ὡς καλλιτέχνης τῆς ὀπερας, ὡς ἀρτίστας τῆς ὀπερέττας καὶ ὡς ἠθοποιός τῆς ἐπιθεωρήσεως. Τὸ μόνον του δὲ παράπονον εἶνε ὅτι δὲν ἔχει παίξει στὸν Καραγκιόζη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ λήθῃ ὅτι εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ μιὰ ἡρωϊκὴ παράστασιν τοῦ «Καπετὰν Γκρή». Πῶς ὅμως βρῆκε τὸ δρόμον τοῦ αὐτοῦ ὁ ἐκπληκτικὸς καλλιτέχνης μας;

Ὁ κ. Δαμασιώτης ἀρχισε τὴν καλλιτεχνικὴν του καριέρα ἀπὸ τὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖον τοῦ Ρίζου καὶ Παπακωνσταντίνου στὸ Βόλο. Γιὰ κακὴν τὴν τύχην ὅμως ὁ ἀποκλεισμός ἔστειλε περίπατον τὰ παραγγελιοδοχικὰ ὄνειρά του, γιὰτὶ τὸ γραφεῖον στὸ ὁποῖον ἐργαζόταν ἐκλείσθη. Τὴν ἴδιαν ἐποχὴν τοῦ συνέβη καὶ τὸ μεγάλο ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα του καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς στιγμῆς πειὰ ὠρθώθηκε μπροστά του σκληρὸ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Μὰ ὁ Δαμασιώτης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Κατάφερε νὰ προσληφθῇ ὑπάλληλος σ' ἓνα κουρείο. Ὅλη δὲ τὴν ἡμέραν καθάριζε κι' ἀκόμιζε τὰ ξυράφια, ἔφερνε ζεστὸ νερὸ γιὰ τὸ ξύρισμα τῶν πελατῶν, τοὺς ξεσκόνιζε καὶ ἔπαιρνε τὸ πουρμπουάρ του. Ἐπειτα, χάρις στὴν ἀντίληψίν του, γρήγορα... προβιβάσθηκε κι' ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ κομμωτοῦ. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ κουρείο οἱ πελάτες πῆγαιναν νὰ ξυρισθοῦν κάθε Πάσχα! Ἐτσι ὁ Δαμασιώτης ἀναγκάσθηκε νὰ κλειδῶσῃ τὰ ξυράφια του, νὰ πετάξῃ μακριὰ τὸ καλλιτε-

Ἡ κ. Καίτη Βερώνη

χνικὸ παπιγιόν του καὶ τὴ λευκὴ μπλούζα του καὶ νὰ πάη νὰ ἐργασθῇ ὡς ὑπάλληλος στὸ ἐστιατόριον τοῦ θεῖου του. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεινάσῃ. Καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν ἔκανε νὰ νομίσῃ ὅτι βρίσκεται στὸν Παράδεισον.

Γρήγορα ὅμως κατάλαβε ὅτι αὐτὸς ὁ «παράδεισος» ἦταν πολὺ αὐστηρὸς καὶ ὅτι γιὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς ἐκεῖ πέρα ἓνα πιάτο φαί ἔπρεπε νὰ θγάλη ὁ ἥλιος κέρατα! Ἀπογοητευμένος λοιπὸν καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ δεύτερη ἀπόπειρά του, τὸ ἔσκασε ἓνα πρωὶ καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Τί θὰ ἔκανε στὴν πρωτεύουσα; Αὐτὸ οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ. Γιὰ νὰ συντηρηθῆται ὅμως κατάφερε νὰ προσληφθῇ ὡς ἐργάτης στὸ καπνεργοστάσιον τοῦ Μέξη καὶ κατοπινὸν στὸ Καπνοκοπήριον. Μὰ οὔτε κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἔμεινε εὐχαριστήμενος. Κι' ὅπως συνήθιζε νὰ παίρῃ γρήγορα ἀποφάσεις, τὸ ἔστριψε ἀλὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὸ εργοστάσιον καὶ ἔγινε διεκπεραιωτὴς τῆς ἐφημερίδος «Κρητικὴ Ἐνότης». Μὰ ἡ... δημοσιογραφία τὸν ἐκούραζε. Προτίμησε λοιπὸν ν' ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα καὶ νὰ γίνῃ πλασιέ. Τότε ἀρχισε πειὰ νὰ ξυπνᾷ μέσα του ὁ πόθος τοῦ θεάτρου. Γράφτηκε γι' αὐτὸ στὸ Ἑλληνικὸ Ὁδεῖο καὶ ἔγινε μαθητὴς τῆς κ. Φωκᾶ. Ἐπειτα πῆγε στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου τοῦ κ. Π. Νικολάου γιὰ νὰ γίνῃ δραματικὸς ἠθοποιός, ἐγκαταλείποντας τὸ τραγοῦδι. Ὑστερα ἀκολούθησε τὴν ἀνώτερη σχολὴ τοῦ Ὁδείου κι' ἐνῶ εἶχε τόσες ἐλπίδες γιὰ τὸ καλλιτεχνικὸ μέλλον του ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν Φ. Πολίτη καὶ τὸν Οἰκονόμου, ὡστόσο ἄρχισε νὰ μασιζέται ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ πείνα.

— Ὁ φίλος μου Εὐθυμίου, μᾶς ἐξωμολογήθηκε, ἀνέλαβε τότε νὰ σώσῃ τὴν κατᾶστασιν. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐργαζόταν στὸ Ὑποθηκοφυλακεῖον, ἔστειλε τὰ «παραγάδια» του καὶ μετὰ αὐτὰ τὰ μικρὰ φιλοδωρήματα πού ἔπαιρνε καταφέρναμε νὰ γεγελάμε τὴν πείναν μας. Διαρκῶς τρώγαμε σοῦπα κι' ἓνα κομμάτι ψωμί, γιὰτὶ... πονοῦσε τὸ στομάχι μας. Μὰ ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε αὕτη. Ἐκεῖνον πού υπέφερε ἦταν τὸ πορτοφόλι μας. Εἶχαμε νὰ ἰδοῦμε χαρτονομίσματα τόσοσιν καιρὸν, ὥστε εἶχαμε ξεχάσει τὸ σχέδιό τους!...

Ὁ κ. Δαμασιώτης κατοπινὸν ἔγινε καθηγητὴς σὲ διάφορα ἐπαρχιακὰ Ὁδεῖα, προσελήφθη κατοπινὸν ὡς ἐκτακτὸς ἠθοποιός τοῦ «Ἐθνικοῦ», ἔδωσε ἓνα πλῆθος κονσέρτων καὶ τέλος προσελήφθη στὸ θέατρο τῆς Ἀλικῆς. Ὑστερα προσελήφθη στὸ θέατρο τοῦ Μακέδου, στὸ θέατρο τῆς Ἀνδρεάδης καὶ τέλος σήμερα εὐρίσκεται στὸ «Καζινό». Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν εἶνε ἀκόμη βέβαιος πού θὰ καταλήξῃ. Διόλου ἀπίθανον νὰ παίξῃ στὸ Μελοδράμα. Ἴσως κιόλας νὰ παίξῃ στὴν ὀπερέτταν καὶ διόλου παράξενον νὰ παρουσιασθῇ ἀκόμη στὸ θέατρο πρόζας. Ἀπὸ τὸν Δαμασιώτη ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς. Εἶνε ἓνα ἀληθινὸ καλλιτεχνικὸ φαινόμενον.

Η ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ

Ὅσα καὶ νὰ γράψουμε γιὰ τὴν χαριτωμένη ἠθοποιὸν Καίτη Βερώνη παλι δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ διηγηθοῦμε ὄλους τοὺς θεατρικοὺς θριάμβους τῆς. Ἡ Καίτη Βερώνη εἶνε, θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς... καθαρόαιμος ἠθοποιός. Πρὶν νὰ γεννηθῇ (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

έπαιξε στο θέατρο, γιατί η μητέρα της και όταν ακομη ήτο εις ένδιαφέρουσαν κατάστασιν έξακολουθούσε να πηγαίνει σ' αυτό. Στο θέατρο μάλιστα τήν έπιασαν οι πόνοι της γέννας και η Βερωνίτσα παρ' όλίγον να γεννηθή στο δρόμο!

Σ' ηλικία τεσσάρων χρόνων η Καίτη Βερώνη έκαμε τήν πρώτη επίσημη εμφάνισή της. Βγήκε στη σκηνή και τραγούδησε σ' ένα ρολάκι το γνωστό μωρουδίστικο τραγούδι «Η κυρά μας ή δασκάλα». Έννοείται τ' άχασε και η αδελφή της για να της δώση θάρρος της φώναζε από τα παρασκήνια:

— Καίτη, πέστο. Θα σου δώσω καραμέλλες.

Κ' η καραμέλλες έκαναν τήν Καίτη ν' ανακτήση το θάρρος της.

Μά η Καίτη Βερώνη για πρώτη φορά βγήκε στη σκηνή σ' ηλικία έπτά μηνών. Τήν πέρασαν μ' ένα κορροτσάκι κι έκανε το ρόλο μιάς χαριτωμένης μπεμπέκας. Ύστερα έπαιξε στο θέατρο Σμύρνης. Στην Αθήνα έκαμε τήν εμφάνισή της στο θέατρο «Κεντρικόν» με τον «Παπαγάλο». Αυτή μάλιστα και η αδελφή της ανέλαβαν να διδάξουν τα μπαλλέτα και ν' αντικαταστήσουν μιά ξένη χορεύτρια. Έπειτα έπαιξε στο θέατρο Κυβέλης, στο Μακέδο, στην Κοτοπούλη, έκανε τουρνέ στις έπαρχίες, έπαιξε στο θίασο τών Νέων, στο «Θέατρο του Λαού» και από το 1930 συνεργάζεται με τον Κυριακό Ιδού δ' ένα από τα πιο όμορφα ανέκδοτά της:

«Όταν τους έδωσαν για πρώτη «φορά» νούμερα στο έλαφρο μουσικό θέατρο, κι αυτή κ' η αδελφή της, ντρεπόντευσαν να βγούν στη σκηνή με γυμνά πόδια. Γι' αυτό φόρεσαν μακρύνες κάλτσες. Έπειτα όμως πήραν τον άέρα της σκηνής και τράθηξαν τον καλλιτεχνικό δρόμο τους.

Ο κ. Κ. ΔΟΥΚΑΣ

«Ο κ. Δούκας είνε άσφαλώς ένας από τους πιο ευχάριστους ήθοποιούς μας. Ωστόσο δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα έβγαινε στο θέατρο. Γι' αυτό το λόγο τέλειωσε στη Σμύρνη τήν Έμπορική Σχολή με το σκοπό ν' ακολουθήση τα βήματα του πατέρα του, που ήταν άνωτερος υπάλληλος της Γραπείας Αθηνών. Μά η τύχη δεν το θέλησε. Έτσι ο κ. Δούκας θρέθηκε μιά μέρα στο κόρο του Παπαγιάννη, έπειτα έκανε τουρνέ στις έπαρχίες με το θίασο του Ζάχου Θάνου — Ζαφειρίου, προσελήφθη στο θίασο της Ροζαλίας Νίκα, η οποία ήταν και η πρώτη δασκάλα του. έπαιξε με το θίασο του Δράμαλη και κατόπιν με το θίασο της Ριτσιάρδη και τέλος προσελήφθη το 1931 στην έπιθεώρησι του «Λαού». Σήμερα παίζει στο «Καζινό» κι έχει ένα πλήθος συμπάθειες στον κόσμο τών φίλων του θεάτρου.

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

ρίτσι Γκαργκαριού!.. Που είσαι, μωρέ, να σε κρεμάσω!..

«Ο Γκαργκαριού παρουσιάστηκε μπροστά του σαν βρεγμένη γάτα.

— Έννοια σου, μωρέ και θα δής! τον φοβέρισε ο κυβερνήτης. Θα σε στείλω δεμένο χειροπόδαρα στο Ναυτοδικείο!

«Ο Γκαργκαριού που δεν ήξερε τί ν' άπαντήση, ψιθύρισε δειλά:

— Καπετάνιο, έφεραν ένα φάκελλο... Είνε στο γραφείο σας.

«Ο κυβερνήτης, βλαστημώντας και φτύνοντας, κλείστηκε στην καμπίνα του. Μά σε λίγο πετάχτηκε έξω σαν τρελός.

— Παιδιά μου! Να σας φιλήσω! φώναζε στο πλήρωμα.

Τήν γλυτώσατε μιά χαρά, μασκαράδες!.. Ξέρετε τί είχε μέσα αυτός ο φάκελλος; Μιά διαταγή να καμουφλάρουμε το καράβι, με κάθε τρόπο, μ' ό,τι έχουμε! Το λοιπόν, τα καταφέρατε όμορφα και γι' αυτό σας κερνώ από μιά μπουκάλα κρασί. Και τώρα, μεταβολή!.. Έμπρός, μάρς!..

Το πλήρωμα μαζεύτηκε στο υπόστεγο τρομαγμένο.

— Τι έπαθε; ψιθύρισε ο Μπαστιέν.

«Ο Γκαργκαριού κούνησε περίλυπα το κεφάλι του.

— Πάει ο καπετάνιος μας! ψιθύρισε. Θα του έστριψε!..

Κ' ήταν τόσο καλός!..

Τήν άλλη μέρα, ωστόσο, έμαθαν ότι καμουφλάρωμα θόπη να κάνης ένα καράβι άγνωριστο για να μη το γνωρίζουν οι έχθροι συναντώντας το στο πέλαγος.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

σαράντα φωτογραφίες της Καίτης Κίγκ, αυτής της μεταψυχικής γυναίκας, σ' ένα σωρό διαφορετικές στάσεις. Τις φωτογραφίες αυτές τις δημοσίευσε στο Δελτίο της Έταιρείας τών Ψυχικών Έρευνών του Λονδίνου.

Το πιο περίεργο όμως εκτόπλασμα είνε η Ίνδη πριγκήπισσα Φρυγία, τήν εμφάνισι της οποίας έπέτυχε ο δόκτωρ Νόρτμαν στην Καλκούττα, χάρις σ' ένα «μέντιουμ» που το είχε πάρει μαζί του από τήν Αγγλία. Η πριγκήπισσα Φρυγία παρουσιαζόταν πάντα στην είσοδο του έξοχικού σπιτιού του, συνοδευόμενη από έναν μικρό μαύρο υπηρέτη που κρατούσε στα χέρια του έναν άσημένο δίσκο με δυο δοχεία: στα δοχεία αυτά η Φρυγία είχε τα μυρωδικά της. Η νυχτερινή αύρα άνέμιζε ανάλαφρα το πράσινο «σαρί» της, το πέπλο της... Ο δόκτωρ Νόρτμαν στάθηκε πιο τυχερός απ' άλλους τους συναδέλφους του. Η Ίνδη πριγκήπισσα του έπέτρεψε να κόψη μιά μπουκλα από τα μαύρα μαλλιά της. Τα μαλλιά αυτά σήμερα βρίσκονται στο «Μεταψυχικό Μουσείο» του Λονδίνου κ' είνε πασίγνωστα ως «ή μπουκλα του Νόρτμαν».

Η ύλοποίησις της πριγκήπισσης Φρυγίας γινόταν πάντοτε με τήν εμφάνισι πρώτα μιάς άσπρης φωτεινής ζύμης που είχε το σχήμα ενός κερασιού.

Αυτά λοιπόν είνε τα σπουδαιότερα μέχρι σήμερα εκτοπλάσματα. Έρχονται άρα γε από το υπερπέραν; Ο πνευματισμός θρίσκειται ακόμα στα πρώτα του βήματα, όπως ήταν η άστρονομία στην άρχαιότητα.

ΟΙ «ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ,

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

ματος χάριν του πύργου του Σταίικγκεσερ, επειδή οι υπηρέτες άνοιξαν σφοδρόν πυρ έναντίον τών ληστών, εκείνοι χρησιμοποίησαν τους χωρικούς ως ζωντανές άσπίδες. Και έτσι κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, να τον λεηλατήσουν και να τον παραδώσουν στις φλόγες.

Πιο δραματική όμως ήτο η είσοδή τους στον πύργο του Στονχάϊμ. Οι υπηρέτες του πύργου επί μιά όλόκληρη νύχτα τους κατάβρεχαν από τις επάλξεις με ζεματιστό λάδι και λυωμένο μολύβι. Μά όταν οι λησται κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, αυτοί οι ήρωικοί υπηρέτες δολοφονήθηκαν με τα ίδια φρικώδη μέσα της άμύνης των.

Αυτή η βασιλεία τών ληστών κρατησε ως τις άρχές του 1811. Τότε όμως παρουσιάσθηκε ένας τολμηρός άθής, ο οποίος έξήγειρε τους χωρικούς έναντίον τους και τους παρώτρυνε να έξοντώσουν τους ληστές. Πρώτος δ' αυτός έδωσε το παράδειγμα, σακίζοντας με το όπλο του τα κεφάλια τών ληστών οι όποιοι τον έπεσκέφθηκαν για να του κλείσουν μιά και καλή το στόμα. Και πράγματι οι χωρικοί δεν άργησαν να τον μιμηθούν. Έκρηυξαν έναν έξοντωτικόν πόλεμον κατά τών ληστών. Στις 24 Οκτωβρίου δ' του 1804 ο άρχηγός της συμμορίας τών «Κόκκινων προσωπιδοφόρων» συνελαμβάνετο μαζί με τα περισσότερα μέλη της έγκληματικής σπείρας του. Όλοι κατεδικάσθησαν φυσικά στο μαρτύριο του τροχού. Και πράγματι ο δήμιος τους τσάκισε το σώμα και ι' άφησε κατοπι να το καταβροχθίσουν τα πεινασμένα κοράκια.

Αυτό το τέλος είνε η πρώτη ώργανωμένη συμμορία, η όποία τρομοκράτησε πάνω από δέκα χρόνια τήν περιοχή τών γαλλογερμανικών συνόρων.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

ένα συνατό χτυποκάρδι.

— Η μάνα μου! Μ' έκάλεσε η μάνα μου!... Έρχομαι, μάνα, έρχομαι!..

Πήδησε άπάνω γρήγορα-γρήγορα.

Έκανε το σταυρό της μπρός στα εικονίσματα και ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή:

— Συχώραμε, Θεέ μου, Παναγία μου!

Βγήκε ύστερα στο δρόμο, έφτασε τρεχάτη στα βράχια της άκρογυαλιάς και πήδησε κάτω.

Τα μαύρα νερά άναταράχτηκαν, πλατάγισαν και στρώσανε πάλι σαν μαύρο, πελώριο σάβανο.

Μονάχα τα κυματάκια κρυφομιλούσαν με τήν άκρογυαλιά, σαν να κλαίγαν μιλώντας, σαν να θρηνούσαν...

ΤΕΛΟΣ